

Arrest

nr. 349 774 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en die beiden handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 4 september 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen (hierna: verzoekers) en hun minderjarige kinderen dienen op 3 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden de dossiers van verzoekers op 12 maart 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 25 juni 2025 worden verzoekers gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 7 augustus 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen betreffen de thans bestreden beslissingen.

1.5. De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, J. N. M. P., werd geboren op 30 november 1985 te Huizacar, La Libertad, El Salvador. U beschikt over de Salvadoraanse nationaliteit en groeide met uw gezin op in Apopa, een gemeente van San Salvador. U ging tot de achtste graad naar school; tot uw 14 jaar ongeveer. Op 21 november 2009 trouwde u met S. Y. P. D. M.(O.V. (...)) en CGVS (...)). U ging met haar samenwonen in Apopa. Samen hebben jullie drie zonen: An., geboren op 4 april 2006 (O.V. X), M., geboren op 12 april 2012 (O.V. (...)) en A., geboren op 26 juli 2016 (O.V. X). Uw vrouw S. werkte een tijdje in een bakkerij, maar werd nadien huisvrouw om te zorgen voor jullie zoon M., die medische problemen heeft.

U heeft in El Salvador drie jaar gewerkt in een fabriek, waar u verantwoordelijk was voor de verpakking van draad. Vervolgens werkte u gedurende achttien jaar voor het stadsbestuur van San Salvador (van 2007 tot 2024). U was er vuilnisophaler en later was u ook chauffeur van de vuilniswagen. U kreeg echter problemen op het werk. Uw werkgever was nalatig op het vlak van uniformen, pensioenfondsen, verzekeringen en salaris. U eiste in een gesprek met uw leidinggevende in augustus 2024 uw rechten als werknemer op. Hij intimideerde u echter en dreigde ermee dat hij uw familie kende. U kreeg schrik en besprak de problemen met uw vrouw, waarop jullie besloten om het land te verlaten.

U nam ontslag, jullie verkochten het huis en verlieten El Salvador op 27 november 2024. Jullie reisden met jullie drie zonen via Madrid naar België, waar jullie daags nadien aankwamen. Op 3 december 2024 dienden jullie een asielaanvraag in.

U vreest vermoord te worden door Astran, de vakbondsvereniging van uw werkgever bij terugkeer naar El Salvador.

Uw ouders en twee zussen wonen nog in Apopa. Twee zussen van S., uw schoonzussen D. (O.V. X) en B. M. (O.V. X) wonen in België. D. verklaarde zich vluchteling op 18/12/2018. Haar eerste asielaanvraag werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen op 17/02/2021. Haar tweede verzoek om internationale bescherming, dat ze indiende op 07/02/2024, werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 14/03/2024. B. M. diende een asielaanvraag in op 13/07/2020. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de weigering van haar verzoek op 17/11/2023.

U dient in het kader van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten in: uw huwelijksakte d.d. 4 mei 2012 met bijhorende legalisatie, uw Salvadoraanse identiteitskaart (uitgegeven op 23 april 2024 en geldig tot 22 april 2032), uw paspoort, uitgegeven op 30 april 2024 en geldig tot 30 april 2030, afgestempeld te Madrid op 28 november 2024, uw Salvadoraans rijbewijs, geldig tot november 2027, uw tewerkstellingskaart, het paspoort van uw vrouw S., uitgegeven op 30 april 2024 en geldig tot 30 april 2030, afgestempeld te Madrid op 28 november 2024, het paspoort van uw zonen M. en A., beide uitgegeven op 30 april 2024 en geldig tot 30 april 2030, vier foto's van vuilniskarren op uw werkplaats en de inschrijving bij Fedasil. Ter staving van de medische toestand van jullie zoon M. dient u een bundel medische documenten in en bezorgt de advocaat een doktersattest, dat twee maanden hospitalisatie voor de behandeling van leukemie voorschrijft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient gewezen te worden op de afleverdatum van de paspoorten van het hele gezin. De paspoorten van alle leden van het gezin werden afgeleverd op 30 april 2024 (zie administratief dossier). Dit is nog vóór de beweerdde bedreigingen door de werkgever in het gesprek van augustus 2024 (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 25 juni 2025 p18, hierna genoemd CGVS p18). Bovendien zijn de verklaringen omtrent de reden van aanvraag van de paspoorten opmerkelijk en zelfs tegenstrijdig. Jullie planden begin november 2024 immers een familiebezoek van drie dagen naar de hoofdstad van Honduras, zo stelt u (CGVS p3). Voor Honduras hebben jullie normaal gezien geen paspoort nodig, maar u spreekt over het gerucht dat u zou gehoord hebben dat men voor reizen naar Honduras toch paspoorten zou beginnen te vragen (CGVS p4-7). Voor de zekerheid vroeg u dus toch maar een paspoort aan, zo stelt u (CGVS p4). Uw vrouw heeft desgevraagd echter geen weet van een specifieke reden voor het aanvragen van het paspoort; het was voor het geval er iets zou gebeuren of als er iets met jullie zoon M. was (zie notities van het persoonlijk onderhoud van S. Y. P. D. M. op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 25 juni 2025 p6, hierna genoemd CGVS vrouw p6). Ze stelt uitdrukkelijk dat er geen plan was om met het paspoort te reizen (CGVS vrouw p6). Voor de reis naar Honduras volstond namelijk het bezit van identiteitskaart (CGVS vrouw p3). Dit is hoogst merkwaardig en wijst er eerder op dat jullie op dat moment reeds jullie vertrek uit het land aan het voorbereiden waren. Uw zoon verklaart dan weer effectief dat de paspoorten werden aangevraagd om naar België te reizen (zie notities van het persoonlijk onderhoud van A. G. M. P. op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 15 mei 2025 p5, hierna genoemd CGVS zoon p5-16). Geconfronteerd met deze tegengestelde verklaringen, reageert u dat er geen verschil is (CGVS p26). Uw zonen hadden al een paspoort om naar Guatemala te reizen, uw vrouw en uzelf nog niet (CGVS p26). Jullie vroegen er bijgevolg één aan omdat men zei dat die in Honduras opgevraagd kon worden (CGVS p26). Dit klopt echter niet met de afleverdata in de paspoorten, die voor elk van de gezinsleden op 30 april 2024 valt. Uw vrouw reageert hierop dat de geplande reis naar Honduras ook een reden was voor de aanvraag (CGVS vrouw p20). Dit is echter geen afdoende verklaring en tast de algemene geloofwaardigheid reeds aan.

Wat dit driedaagse reisje naar Honduras begin november 2024 betreft, dient er overigens op gewezen te worden dat jullie nadien gewoon terugkeerden naar El Salvador. “Gewoon op bezoek. Een reisje. Enkel dat bezoek en dan gingen we terug”, zo stelt u (CGVS p4). Dat u besloot om terug te keren naar het land waarvan u beweert er een ernstig risico op vervolging te lopen (om het vervolgens enkele weken later alsnog richting België te verlaten), is hoogst merkwaardig en roept wederom de nodige vraagtekens op.

Verder dient er op te worden gewezen dat de aangehaalde problemen niet de enige reden zouden zijn voor jullie vlucht. Jullie zoon M. heeft namelijk medische zorgen nodig (CGVS p5). U herhaalt doorheen het gesprek meerdere keren dat de reden voor jullie vlucht tweeledig was: het ontvluchten van de problemen op het werk en medische zorg voor zoon M. zoeken (CGVS p5-13). Naast uw werkgerelateerde problemen had u geld nodig om zijn gezondheidstoestand te laten opvolgen en zijn behandeling te laten verderzetten (CGVS p19). Jullie dachten na hoe jullie tegelijk uw leven konden redden, alsook de gezondheid van M., die leukemie heeft (CGVS p23). Voor jullie vertrek vroegen jullie dan ook het medisch dossier op bij het ziekenhuis waar hij behandeld werd, om de verzorging te kunnen verderzetten (CGVS p25). Uw vrouw geeft ook aan op sociale media te hebben gezocht in welk land jullie terecht konden voor de gezondheid van M. (CGVS p19).

Er kan verder geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden vrees om gedood te worden door (de vakbond van) uw werkgever bij een terugkeer naar El Salvador. Uw asielrelaas wordt immers niet geloofwaardig geacht, omwille van de volgende redenen.

Wat betreft uw baas J. dienen er ook een aantal opmerkingen te worden geformuleerd. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u stelt dat deze persoon de naam J. R. S. draagt (CGVS p15) terwijl uw vrouw meent dat hij J. V. heet (CGVS p11). Dit is hoogst merkwaardig. Het kan immers aangenomen worden dat jullie over de identiteit van deze persoon, die aan de basis zou liggen van jullie vlucht uit het land, eenduidige verklaringen zouden afleggen. Verder stelt u dat u niet weet of uw baas kinderen heeft (CGVS p16). U kende hem enkel op het werk en wist niets van zijn persoonlijk leven (CGVS p16). Uw vrouw verklaart nochtans dat hij wel degelijk kinderen heeft (CGVS vrouw p12) en dat ze dit weet omdat u het haar vertelde (CGVS vrouw p12). Dit is opmerkelijk. Uw zoon vertelt zelfs dat zijn klasgenoot Brandon de zoon is van één van uw bazen (CGVS zoon p3 en p19). Brandon maakte tegen uw zoon An. een opmerking over de laattijdige uitbetaling van uw loon (CGVS zoon p19). Het is frappant en weinig geloofwaardig dat u hier niet van op de hoogte blijkt te zijn. Evenzo is het hoogst merkwaardig dat uw vrouw blijkbaar zelfs niet weet of deze J. al dan niet lid is van een vakbond (CGVS p10-11-20). Nochtans benadrukt u herhaaldelijk dat hij zelfs het hoofd is van de vakbond en het vnl. deze machtige vakbond is die u vreest (CGVS 12-13-15-16).

Ook wat betreft de aard van de problemen zijn er incoherenties. De moeilijkheden deden zich voor op het vlak van laattijdig uitbetaald loon, een gebrek aan uniform en schoenen, de bijdrages voor het pensioenfonds AFP, de medische verzekering en de lening via het werk (CGVS p17-22). U verklaart dat de

ziekteverzekering het hele gezin dekte: zowel uw echtgenote als uw kinderen (CGVS p20). Uw vrouw stelt echter dat ze geen beroep kon doen op de ziekteverzekering van uw werk, enkel jullie zonen (CGVS vrouw p10). Ze verklaart later nogmaals dat er voor haar geen verzekering was (CGVS vrouw p13). Uw zoon zegt dan weer dat er geen medische verzekering voor het gezin was, en dat jullie zelf voor medische kosten moesten betalen (CGVS zoon p19). Het zou verwacht kunnen worden dat jullie hiervan beter op de hoogte zouden zijn en hieromtrent eenduidige verklaringen zouden afleggen indien o.a. deze verzekering werkelijk de redenen waren van het conflict dat jullie uiteindelijk dwong het land te ontvluchten. Dit tast opnieuw de geloofwaardigheid van deze problemen aan.

Verder leggen jullie ook over de timing van het inlichten van de familieleden omtrent deze problemen geen eenduidige verklaringen af. Zo verklaart u dat u het probleem al met uw vrouw besprak op de dag van de bedreigingen (CGVS p23). Ook met uw oudste zoon (An.) besprak u de problemen al in augustus (CGVS p5). De jongste zonen brachten jullie pas een tweetal weken voor vertrek op de hoogte (CGVS p5). Hoewel uw vrouw al eerder op de hoogte was, stelt u dat u tegelijk aan uw vrouw en An. verteld heeft wat u overkwam en dit meteen op de dag van de bedreigingen (CGVS p5-23). An. verklaart echter dat jullie hem pas twee weken voor vertrek naar België over de problemen vertelden (CGVS zoon p4 en p16): het was net voor de reis naar Honduras, zo zegt hij (CGVS zoon p4). Jullie wilden volgens hem namelijk niet dat hij en zijn broers schrik zouden krijgen (CGVS zoon p16). Ook uw vrouw beweert dat jullie An. de eerste week van november hebben ingelicht (CGVS vrouw p5). Op de dag van de bedreiging lichtte u enkel haar in; niemand anders (CGVS vrouw p18). U gevraagd naar deze tegenstrijdigheid stelt u dat ze zich vergissen (CGVS p26). U legde hen al in augustus de situatie uit en deelde mee dat jullie moesten bekijken hoe jullie het land konden verlaten (CGVS p26). Deze verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen.

Verder is het opmerkelijk dat jullie zouden hebben besloten het land te verlaten na één mondelinge bedreiging door uw baas J. tijdens één gesprek in augustus (CGVS p12 en p23). U heeft J. nadien niet meer gesproken en heeft later niets meer van hem vernomen (CGVS p22 en p25). Dit ondermijnt de ernst van uw asielmotieven. Na de bedreiging in augustus bent u bovendien nog blijven werken, tot u in november ontslag hebt genomen (CGVS p25). U deed gewoon uw werk, maar bent hem niet meer gaan spreken (CGVS p22). Het feit dat u na de bedreigingen zonder problemen uw werk kon verderzetten en pas in november het land verliet, zonder nog enig probleem te hebben gekend, ondermijnt de ernst van uw vrees. Als reactie op deze beweerde problemen, werden bovendien weinig tot geen alternatieven overwogen. Het is opvallend dat u geen enkele mogelijkheid tot bescherming hebt gezocht of ingeroepen. U ging niet naar een leidinggevende van J., kon geen lid worden van de vakbond omdat u er niet van hield, stapte niet naar de politie, kon geen juridische stappen nemen en zocht geen ander werk (CGVS p24-25). Dit alles roept de nodige vraagtekens op.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023 (beschikbaar op coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf (cgvs.be) of CGVS), en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamentele rechten van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale

aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde stukken vermogen niet deze appreciatie te wijzigen aangezien ze slechts betrekking hebben op de Salvadoraanse identiteit en gezinssamenstelling, uw tewerkstelling en de medische situatie van zoon M..

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.6. De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S. Y. P. D. M., werd geboren op (...)te Huizacar, La Libertad, El Salvador en groeide er met uw grootouders en uw zus op. U beschikt over de Salvadoraanse nationaliteit. U verhuisde naar Apopa, waar uw andere zussen met hun gezinnen woonden. U woonde zeven jaar lang met uw zus B. M. in Apopa. Op 21 november 2009 trouwde u met J. N. M. P. (O.V. (...)) en CGVS (...). U woonde 19 jaar lang met hem samen in Apopa. Samen hebben jullie drie zonen: An., geboren op 4 april 2006 (O.V. (...)), M., geboren op 12 april 2012 (O.V. (...)) en A., geboren op 26 juli 2016 (O.V. (...)). U ging naar school tot de negende graad. U werkte drie jaar lang in een bakkerij, maar stopte er omdat jullie zoon M. ziek werd.

Uw man Je. kreeg problemen op het werk. Dat is de reden waarom jullie besloten om El Salvador te verlaten. Er waren immer moeilijkheden betreffende de uitbetaling van zijn loon, ziekteverzekering, uniform etc. Hij drong er op aan om te krijgen waarop hij recht had, waarop zijn bazen hem en het gezin begonnen te bedreigen. Uw man nam ontslag, jullie verkochten het huis en verlieten El Salvador op 27 november 2024. Jullie reisden met jullie drie zonen via Madrid naar België, waar jullie daags nadien aankwamen. Op 3 december 2024 dienden jullie een asielaanvraag in.

U heeft vier zussen: twee van hen wonen in El Salvador en twee in België. D. (O.V. 8.749.592) en B. M. (O.V. 9.091.106) wonen in België. D. verklaarde zich vluchteling op 18/12/2018. Haar eerste asielaanvraag werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen op 17/02/2021. Haar tweede verzoek om internationale bescherming, dat ze indiende op 07/02/2024, werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 14/03/2024. B. M. diende een asielaanvraag in op 13/07/2020. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de weigering van haar verzoek op 17/11/2023.

U dient in het kader van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten in: uw huwelijksakte d.d. 4 mei 2012 met bijhorende legalisatie, de Salvadoraanse identiteitskaart van uw echtgenoot (uitgegeven op 23 april 2024 en geldig tot 22 april 2032), het paspoort van uw echtgenoot, uitgegeven op 30 april 2024 en geldig tot 30 april 2030, afgestempeld te Madrid op 28 november 2024, het Salvadoraans rijbewijs van uw echtgenoot, geldig tot november 2027, de tewerkstellingskaart van uw echtgenoot, uw paspoort, uitgegeven op 30 april 2024 en geldig tot 30 april 2030, afgestempeld te Madrid op

28 november 2024, het paspoort van uw zonen M. en A., beide uitgegeven op 30 april 2024 en geldig tot 30 april 2030, vier foto's van vuilniskarren op uw werkplaats en de inschrijving bij Fedasil. Ter staving van de medische toestand van jullie zoon M., dient u een bundel medische documenten in en bezorgt de advocaat een doktersattest, dat twee maanden hospitalisatie voor de behandeling van leukemie voorschrijft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als uw echtgenoot. In hoofde van uw man werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de feiten waarop hij zijn verzoek baseert. Deze beslissing wordt hieronder hernomen:

"Er dient verder te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient gewezen te worden op de afleverdatum van de paspoorten van het hele gezin. De paspoorten van alle leden van het gezin werden afgeleverd op 30 april 2024 (zie administratief dossier). Dit is nog vóór de beweerde bedreigingen door de werkgever in het gesprek van augustus 2024 (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 25 juni 2025 p18, hierna genoemd CGVS p18). Bovendien zijn de verklaringen omtrent de reden van aanvraag van de paspoorten opmerkelijk en zelfs tegenstrijdig. Jullie planden begin november 2024 immers een familiebezoek van drie dagen naar de hoofdstad van Honduras, zo stelt u (CGVS p3). Voor Honduras hebben jullie normaal gezien geen paspoort nodig, maar u spreekt over het gerucht dat u zou gehoord hebben dat men voor reizen naar Honduras toch paspoorten zou beginnen te vragen (CGVS p4-7). Voor de zekerheid vroeg u dus toch maar een paspoort aan, zo stelt u (CGVS p4). Uw vrouw heeft desgevraagd echter geen weet van een specifieke reden voor het aanvragen van het paspoort; het was voor het geval er iets zou gebeuren of als er iets met jullie zoon M. was (zie notities van het persoonlijk onderhoud van S. Y. P. D. M. op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 25 juni 2025 p6, hierna genoemd CGVS vrouw p6). Ze stelt uitdrukkelijk dat er geen plan was om met het paspoort te reizen (CGVS vrouw p6). Voor de reis naar Honduras volstond namelijk het bezit van identiteitskaart (CGVS vrouw p3). Dit is hoogst merkwaardig en wijst er eerder op dat jullie op dat moment reeds jullie vertrek uit het land aan het voorbereiden waren. Uw zoon verklaart dan weer effectief dat de paspoorten werden aangevraagd om naar België te reizen (zie notities van het persoonlijk onderhoud van An. G. M. P. op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 15 mei 2025 p5, hierna genoemd CGVS zoon p5-16). Geconfronteerd met deze tegengestelde verklaringen, reageert u dat er geen verschil is (CGVS p26). Uw zonen hadden al een paspoort om naar Guatemala te reizen, uw vrouw en uzelf nog niet (CGVS p26). Jullie vroegen er bijgevolg één aan omdat men zei dat die in Honduras opgevraagd kon worden (CGVS p26). Dit klopt echter niet met de afleverdata in de paspoorten, die voor elk van de gezinsleden op 30 april 2024 valt. Uw vrouw reageert hierop dat de geplande reis naar Honduras ook een reden was voor de aanvraag (CGVS vrouw p20). Dit is echter geen afdoende verklaring en tast de algemene geloofwaardigheid reeds aan.

Wat dit driedaagse reisje naar Honduras begin november 2024 betreft, dient er overigens op gewezen te worden dat jullie nadien gewoon terugkeerden naar El Salvador. "Gewoon op bezoek. Een reisje. Enkel dat bezoek en dan gingen we terug", zo stelt u (CGVS p4). Dat u besloot om terug te keren naar het land waarvan u beweert er een ernstig risico op vervolging te lopen (om het vervolgens enkele weken later alsnog richting België te verlaten), is hoogst merkwaardig en roept wederom de nodige vraagtekens op.

Verder dient er op te worden gewezen dat de aangehaalde problemen niet de enige reden zouden zijn voor jullie vlucht. Jullie zoon M. heeft namelijk medische zorgen nodig (CGVS p5). U herhaalt doorheen het gesprek meerdere keren dat de reden voor jullie vlucht tweeledig was: het ontvluchten van de problemen op het werk en medische zorg voor zoon M. zoeken (CGVS p5-13). Naast uw werkgerelateerde problemen had u geld nodig om zijn gezondheidstoestand te laten opvolgen en zijn behandeling te laten verderzetten (CGVS p19). Jullie dachten na hoe jullie tegelijk uw leven konden redden, alsook de gezondheid van M., die leukemie heeft (CGVS p23). Voor jullie vertrek vroegen jullie dan ook het medisch dossier op bij het

ziekenhuis waar hij behandeld werd, om de verzorging te kunnen verderzetten (CGVS p25). Uw vrouw geeft ook aan op sociale media te hebben gezocht in welk land jullie terechtkonden voor de gezondheid van M. (CGVS p19).

Er kan verder geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden vrees om gedood te worden door (de vakbond van) uw werkgever bij een terugkeer naar El Salvador. Uw asielrelaas wordt immers niet geloofwaardig geacht, omwille van de volgende redenen.

Wat betreft uw baas J. dienen er ook een aantal opmerkingen te worden geformuleerd. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u stelt dat deze persoon de naam J. R. S. draagt (CGVS p15) terwijl uw vrouw meent dat hij J. V. heet (CGVS p11). Dit is hoogst merkwaardig. Het kan immers aangenomen worden dat jullie over de identiteit van deze persoon, die aan de basis zou liggen van jullie vlucht uit het land, eenduidige verklaringen zouden afleggen. Verder stelt u dat u niet weet of uw baas kinderen heeft (CGVS p16). U kende hem enkel op het werk en wist niets van zijn persoonlijk leven (CGVS p16). Uw vrouw verklaart nochtans dat hij wel degelijk kinderen heeft (CGVS vrouw p12) en dat ze dit weet omdat u het haar vertelde (CGVS vrouw p12). Dit is opmerkelijk. Uw zoon vertelt zelfs dat zijn klasgenoot Brandon de zoon is van één van uw bazen (CGVS zoon p3 en p19). Brandon maakte tegen uw zoon An. een opmerking over de laattijdige uitbetaling van uw loon (CGVS zoon p19). Het is frappant en weinig geloofwaardig dat u hier niet van op de hoogte blijkt te zijn. Evenzo is het hoogst merkwaardig dat uw vrouw blijkbaar zelfs niet weet of deze J. al dan niet lid is van een vakbond (CGVS p10-11-20). Nochtans benadrukt u herhaaldelijk dat hij zelfs het hoofd is van de vakbond en het vnl. deze machtige vakbond is die u vreest (CGVS 12-13-15-16).

Ook wat betreft de aard van de problemen zijn er incoherenties. De moeilijkheden deden zich voor op het vlak van laattijdig uitbetaald loon, een gebrek aan uniform en schoenen, de bijdrages voor het pensioenfonds AFP, de medische verzekering en de lening via het werk (CGVS p17-22). U verklaart dat de ziekteverzekering het hele gezin dekte: zowel uw echtgenote als uw kinderen (CGVS p20). Uw vrouw stelt echter dat ze geen beroep kon doen op de ziekteverzekering van uw werk, enkel jullie zonen (CGVS vrouw p10). Ze verklaart later nogmaals dat er voor haar geen verzekering was (CGVS vrouw p13). Uw zoon zegt dan weer dat er geen medische verzekering voor het gezin was, en dat jullie zelf voor medische kosten moesten betalen (CGVS zoon p19). Het zou verwacht kunnen worden dat jullie hiervan beter op de hoogte zouden zijn en hieromtrent eenduidige verklaringen zouden afleggen indien o.a. deze verzekering werkelijk de redenen waren van het conflict dat jullie uiteindelijk dwong het land te ontvluchten. Dit tast opnieuw de geloofwaardigheid van deze problemen aan.

Verder leggen jullie ook over de timing van het inlichten van de familieleden omtrent deze problemen geen eenduidige verklaringen af. Zo verklaart u dat u het probleem al met uw vrouw besprak op de dag van de bedreigingen (CGVS p23). Ook met uw oudste zoon (An.) besprak u de problemen al in augustus (CGVS p5). De jongste zonen brachten jullie pas een tweetal weken voor vertrek op de hoogte (CGVS p5). Hoewel uw vrouw al eerder op de hoogte was, stelt u dat u tegelijk aan uw vrouw en An. verteld heeft wat u overkwam en dit meteen op de dag van de bedreigingen (CGVS p5-23). An. verklaart echter dat jullie hem pas twee weken voor vertrek naar België over de problemen vertelden (CGVS zoon p4 en p16): het was net voor de reis naar Honduras, zo zegt hij (CGVS zoon p4). Jullie wilden volgens hem namelijk niet dat hij en zijn broers schrik zouden krijgen (CGVS zoon p16). Ook uw vrouw beweert dat jullie An. de eerste week van november hebben ingelicht (CGVS vrouw p5). Op de dag van de bedreiging lichtte u enkel haar in; niemand anders (CGVS vrouw p18). U gevraagd naar deze tegenstrijdigheid stelt u dat ze zich vergissen (CGVS p26). U legde hen al in augustus de situatie uit en deelde mee dat jullie moesten bekijken hoe jullie het land konden verlaten (CGVS p26). Deze verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen.

Verder is het opmerkelijk dat jullie zouden hebben besloten het land te verlaten na één mondelinge bedreiging door uw baas J. tijdens één gesprek in augustus (CGVS p12 en p23). U heeft J. nadien niet meer gesproken en heeft later niets meer van hem vernomen (CGVS p22 en p25). Dit ondermijnt de ernst van uw asielmotieven. Na de bedreiging in augustus bent u bovendien nog blijven werken, tot u in november ontslag hebt genomen (CGVS p25). U deed gewoon uw werk, maar bent hem niet meer gaan spreken (CGVS p22). Het feit dat u na de bedreigingen zonder problemen uw werk kon verderzetten en pas in november het land verliet, zonder nog enig probleem te hebben gekend, ondermijnt de ernst van uw vrees. Als reactie op deze beweerde problemen, werden bovendien weinig tot geen alternatieven overwogen. Het is opvallend dat u geen enkele mogelijkheid tot bescherming hebt gezocht of ingeroepen. U ging niet naar een leidinggevende van J., kon geen lid worden van de vakbond omdat u er niet van hield, stapte niet naar de politie, kon geen juridische stappen nemen en zocht geen ander werk (CGVS p24-25). Dit alles roept de nodige vraagtekens op."

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld

in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023 (beschikbaar op coi_focus_salvador._situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf (cgvs.be) of CGVS), en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde stukken vermogen niet deze appreciatie te wijzigen aangezien ze slechts betrekking hebben op de Salvadoraanse identiteit en gezinssamenstelling, uw tewerkstelling en de medische situatie van zoon M..

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Verzoekers vragen in hoofddorde de toekenning van de vluchtelingenstatus en ondernemen een poging om de desbetreffende weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Zij volharden in hun verklaringen en zijn van mening dat de opgemerkte inconsistenties niet van aard zijn om te kunnen besluiten tot een algemene ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees en het risico op vervolging in het kader van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekers houden vervolgens een theoretisch betoog met betrekking tot de individualisatie van de vrees, die volgens hen een obstakel is voor de correcte toepassing van het Vluchtelingenverdrag, en stellen dat een gegronde vrees voor vervolging het gevolg kan zijn van verschillende persoonlijke en algemene factoren en van omstandigheden die losstaan van de individuele verzoeker. Zij wijzen er verder op dat NANSSEN in de *Note 2021-2 El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag* van september 2021 stellen dat ervaringen in het verleden al te vaak een doorslaggevende rol spelen (NANSSEN, *ibid.*, p. 36, 37, 38-40). Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie en rechtspraak van de Raad argumenteren verzoekers vervolgens dat een toekomstgericht onderzoek vereist is en stelt dat het UNHCR in zijn *Note on Burden and Standard of Proof* van 16 december 1998 verduidelijkt dat de evaluatie van het risico op vervolging van nature toekomstgericht is en dus enigszins speculatief. Zij stellen dat het onderzoek van verwerende partij zich dus niet mag beperken tot een onderzoek naar de geloofwaardigheid en de ernst van de door verzoekers aangehaalde feiten maar ook het risico op toekomstige vervolging of ernstige schade moet omvatten. Zij betogen in dat verband: *“Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen. Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast. In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij, als persoon die problemen heeft gekend met haar werkgever bij het stadsbestuur van San Salvador, een element dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de situatie in El Salvador en de aldaar heersende corruptie. Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan. Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.”*

Verzoekers gaan vervolgens in op het risico bij terugkeer naar El Salvador. Zij citeren hierbij uitvoerig uit Human Rights Watch, *Deported to Danger United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020; NANSSEN, *Note 2021-2 El Salvador- Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*, september 2021; UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, 15 maart 2016 en Immigration and Refugee Board of Canada, *El Salvador: Information Gathering Mission Report– Part 1. Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption*, September 2016; Human Rights Council, *Report of the Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons on her visit to El Salvador*, 23 april 2018, en *Declaration of Thomas J. Boerman, Ph.D.*, 7 september 2021.

Zij betogen in essentie dat Human Rights Watch een duidelijke link vaststelde tussen moord en ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht; dat volgens UNHCR Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar zijn door bendeleden en dat personen die gevlucht zijn omwille van specifieke problemen een bijzonder risico lopen; dat personen die vanuit het buitenland terugkeren met inkomsten een doelwit voor afpersing zijn, dat Salvadoranen die lange tijd in het buitenland hebben verbleven niet meer bekend zijn met de ongeschreven regels opgelegd door de bendes waardoor ze een risico lopen slachtoffer te worden van geweld omwille van het niet-respecteren van deze regels, en dat de bendes een gesofisticeerd communicatienetwerk hebben dat hen toelaat een ontheemde persoon binnen een korte tijdsspanne te lokaliseren, en dat personen die bendegeweld ontvluchten en gedwongen worden terug te keren naar El Salvador vermoord worden of blootgesteld worden aan extreme vormen van geweld.

Verzoekers stellen vervolgens dat indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid, het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is. Zij verwijzen in dit verband naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad.

Verzoekers menen dat uit het voorgaande volgt dat zij wel degelijk een persoonlijke en doelgerichte vervolging koesteren omwille van hun risicoprofiel en dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador het risico

lopen het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij betogen, na een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen omwille van de door hen aangehaalde elementen op grond waarvan zij menen in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Vervolgens gaan zij, onder verwijzing naar de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence”* van 5 augustus 2025 in op de veiligheidssituatie in hun land van herkomst. Zij wijzen erop dat zij een bijkomende verhoogde kwetsbaarheid vertonen, gezien hun zoon M. lijdt aan acute B Lymfatische Leukemie. Zij besluiten dat zij omwille van de door hen aangehaalde elementen in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zij betogen dat het CGVS hun relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin zij verkeren in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen, dat verzoekers opnieuw moeten gehoord worden en dat de bestreden beslissingen dan ook moet vernietigd worden zodat verwerende partij tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan

2.5.. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3. Aanvullende nota

Op 23 december 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij zij de COI Focus *“Salvador. Situation des personnes rapatriées”* van 26 maart 2025 voegt, alsook, via een consulteerbare weblink, verwijst naar volgende informatiebronnen:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”*, 13 juli 2021;
- COI Focus *“Salvador. Situation Sécuritaire”*e, 4 juli 2022;
- COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence”*, 5 augustus 2025;
- UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, maart 2016.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoekers hun verzoek om internationale

bescherming op 3 december 2024 hebben ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 46 van de voormalige richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

4.3. Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing.

De bestreden beslissingen werden genomen vóór 12 juni 2026 en zijn geschraagd op de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij artikel 20 en 21 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026) opgeheven. De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofdstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de vluchtelingenstatus en de hoofdstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl. St. Kamer* 2025-26, DOC 56 1401/001, 33). Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoeken vóór 12 juni 2026 werden ingediend en dat de bestreden beslissingen vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep dan ook na te gaan of verzoeker voldoet aan de in Verordening (EU) 2024/1347 vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming.

De Raad wijst erop dat, gelet op artikel 3, punt 5) *juncto* de artikelen 9 en 10 van de Verordening 2024/1347/EU, de materiële voorwaarden om de vluchtelingenstatus toe te kennen, dezelfde zijn gebleven als voorzien in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en inhoudelijk aldus niet gewijzigd zijn. Ook is artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 is inhoudelijk hetzelfde aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, § 2 de omzetting naar Belgisch recht vormde.

5. Over de gegrondheid van het beroep

5.1. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 15, onder a) en b), van Verordening (EU) 2024/1347

5.1.1. Verzoekers verklaren dat zij hun land van herkomst hebben verlaten nadat verzoeker in augustus 2024 problemen kreeg met zijn werkgever en de vakbond Astran. Verzoekers vrezden bij terugkeer naar El Salvador te worden vermoord door leden van de vakbond van verzoekers werkgever (AD, stuk 4. Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 25 juni 2025 (hierna: NPO), verzoeker p. 12-14 en p. 26; NPO verzoekster, p. 10-11 en p. 20). Daarnaast verwijzen zij naar de medische toestand van hun minderjarige zoon M., die aan leukemie lijdt en verdere medische behandeling nodig heeft (NPO verzoeker, p.5 en p. 19; NPO verzoekster, p. 11 en p.19). Voor de samenvatting van verzoekers' vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting door verzoekers niet wordt betwist.

5.1.2. De Raad is na grondige lezing van de administratieve dossiers in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat er in hoofde van verzoekers geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de bestreden beslissingen wordt daartoe op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' voorgehouden vrees voor vervolging. Dienaangaande wordt vooreerst vastgesteld dat (i) verzoekers gedrag niet verenigbaar is met hun beweerde nood aan internationale bescherming, aangezien (a) de paspoorten van alle gezinsleden reeds op 30 april 2024 werden afgeleverd, dus nog vóór de beweerde bedreiging in augustus 2024; (b) verzoekers bovendien reeds begin november 2024 een reis naar Honduras planden, hetgeen moeilijk te rijmen valt met hun bewering dat zij in El Salvador een ernstige vrees koesterden; en (c) hun verklaringen over de reden waarom de paspoorten werden aangevraagd onderling tegenstrijdig en weinig overtuigend zijn. Vervolgens wordt (ii) vastgesteld dat verzoekers zelf verklaren dat naast de beweerde problemen met de werkgever ook de medische toestand van hun zoon en de noodzaak om zijn behandeling te kunnen verderzetten een belangrijke reden vormde voor hun vertrek uit El Salvador. Verder wordt (iii) geoordeeld dat verzoekers relaas omtrent de bedreigingen door de vakbond niet geloofwaardig zijn omdat (a) hun verklaringen over de identiteit van de persoon die hen zou hebben bedreigd tegenstrijdig en incoherent zijn; (b) zij geen consistente verklaringen afleggen over de aard van de arbeidsgelateerde problemen; en (c) hun verklaringen over het tijdstip waarop verschillende gezinsleden op de hoogte werden gebracht van de problemen onderling strijdig zijn. Daarnaast wordt (iv) vastgesteld dat (a) het opmerkelijk is dat zij hun land reeds verlieten na één mondelinge bedreiging en dat (b) verzoeker, ondanks de beweerde bedreigingen, zijn werkzaamheden verderzette tot november 2024, en geen stappen ondernam om bescherming te zoeken door zich tot een leidinggevende van zijn baas te wenden, naar de politie te stappen, juridische stappen te ondernemen of ander werk te zoeken.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande voormelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij geheel in gebreke blijven. Zij beperken zich immers in wezen tot het louter volharden in hun vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een nood aan internationale bescherming en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd. Verzoekers voeren ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet argument aan, zodat deze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

5.1.3. Verzoekers betogen dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland en zij daardoor worden geacht te beschikken over financiële middelen. De Raad stelt vast dat op basis van de door verzoekers geciteerde landeninformatie, alsook de door de verwerende partij per aanvullende nota bijgebrachte COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 13 juli 2021 en COI Focus "*Salvador. Situation des personnes rapatriées*" van 26 maart 2025, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan louter en alleen omwille van zijn terugkeer een risico op vervolging loopt, dan wel een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 15, onder a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland– of in El Salvador zelf voor het vertrek– belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat derhalve niet om in het verzoekschrift te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor

vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet concreet aannemelijk gemaakt worden. Verzoekers slagen hier niet in. Immers, in de mate dat zij aanvoeren dat zij een risicoprofiel hebben als personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen het gezag en de regels van de bendes, merkt de Raad op dat nergens uit de verklaringen van verzoekers is gebleken dat zij voor hun vertrek uit El Salvador problemen ondervonden met de bendes in El Salvador. Hun voorgehouden problemen houden uitsluitend verband met een arbeidsconflict met verzoekers werkgever en de vakbond Astran (NPO verzoeker p. 12-14 en p. 26; NPO verzoekster, p. 10-11 en p. 20) Bij gebrek aan concrete aanwijzingen dat verzoekers in de negatieve belangstelling van bendes stonden, maken zij niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar El Salvador beschouwd zullen worden als personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van in het land aanwezige bendes. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat op grond van het feit dat zij een verhoogd risico zouden lopen als personen die in het verleden werden afgeperst of eerder anderszins ernstig bedreigd werden door bendeleden.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Verder wijst de Raad erop dat afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 15, onder b) van de Verordening (EU) 2024/1347 te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 9 van voornoemde verordening. Gelet op hetgeen voorafgaat, maken verzoekers niet concreet aannemelijk dat zij omwille van hun loutere verblijf in het buitenland bij terugkeer persoonlijk geveiseerd zullen worden.

5.1.4. De Raad meent ten slotte dat de door verzoekers op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente redenen waartegen geen enkel verweer wordt gevoerd.

5.1.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers' verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan het vluchtrelaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent bijgevolg dat verzoekers dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 15, onder a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden vervat in artikel 4, lid 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

5.1.6. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op het feit dat hun zoon M. lijdt aan leukemie, merkt de Raad op dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk niet verschilt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is,*

betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C542/13, ptn. 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., punt 51).

Verzoekers tonen niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het rechtsplegingsdossier, dat hun zoon in El Salvador opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding werd of zal worden ontcijgd. Het enkele risico dat de gezondheidstoestand van verzoekers' minderjarige zoon die aan een ernstige ziekte lijdt bij terugkeer verslechtert doordat in het land van herkomst geen adequate behandeling beschikbaar is, volstaat, hoe betreurenswaardig ook, bijgevolg niet om hen voor subsidiaire bescherming in aanmerking te doen komen, nu er geen sprake is van een opzettelijke weigering van medische zorg door een in artikel 6 bedoelde actor van vervolging of ernstige schade. De Raad wijst erop dat verzoekers, wat betreft de medische problemen van hun zoon en het beweerd gebrek aan adequate medische zorg in hun land van herkomst, gebruik dienen te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

5.1.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 3, punt 6), *juncto* artikel 15, onder a) en b), van die verordening.

5.2. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 15, onder c) van Verordening (EU) 2024/1347

5.2.1. Overeenkomstig artikel 3, punt 6), gelezen in samenhang met artikel 15, onder c), van Verordening (EU) 2024/1347 komt een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet als vluchteling kan worden erkend, voor subsidiaire bescherming in aanmerking wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade, omwille van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 15, onder c) van de Verordening (EU) 2024/1347 (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, punt 30; HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, punt 43).

5.2.2. De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in El Salvador:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 5 augustus 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_depuis_letat_durgence.pdf) of <https://www.cgvs.be/>), en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar dezelfde informatie als de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, doch tonen geenszins aan dat deze informatie niet langer correct of actueel zou zijn, noch dat de commissaris-generaal daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Waar verzoekers verwijzen naar de noodtoestand, de arbitraire arrestaties plaatsvinden en de misbruiken en mensenrechtenschendingen waaraan personen tijdens hun arrestatie of detentie worden blootgesteld, volstaat dit op zichzelf niet om te besluiten dat sprake is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict de zin van artikel 15, onder c) van de Verordening (EU) 2024/1347. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, punt 28). Het door verzoekers aangehaalde grootschalige repressieve overheidsoptreden is bovendien in wezen doelgericht van aard en kan daarom niet zonder meer worden gelijkgesteld met willekeurig geweld dat burgers ongeacht hun persoonlijke omstandigheden treft (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, punten 34-35).

5.2.3. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, onder c) van de Verordening (EU) 2024/1347.

5.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers niet voldoen aan de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Zij tonen evenmin aan dat zij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen.

5.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dan ook niet.

5.4. In zoverre verzoekers de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig werden gehoord op de zetel van het CGVS. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop de beslissingen zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.6. In zoverre verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (waarvan de inhoud thans is overgenomen in artikel 2.60, § 2, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS